τὰ σωζόμενα τὸν πεποίηκεν διάκονον· οὐκ εἰ γὰρ μὲ ἀμαρτήσεσθαι· ἐμὲ πρὸς τὸν δέμε πικρίας· ὅτι
μὴ γὰρ ἰσχύει κρατεῖν τίς σῶν κείμενα αὐτοῦ ἀντιστῆναι· ἐὰν τὸν γὰρ ὁ δίκαιος τὸ στόμα μου ἀσεβεῖ
σι· ἐὰν τὸν ὡς ἄμεμπτος· σκολιὸς ἀποδείξομαι· εἰ τὸν γὰρ πείσω οὐκ οἶδα τὴν ψυχήν· πλὴν
ὅτι ἀφῆρε τὸν μου κόπον· διὸ εἶπον μέγας καὶ δυνατὸς ἀπολλύει ὀργή· ὅτι φῶς λοιμῶν θανάτου
ἐξαίφνης· ἀλλὰ δίκαιοι κατατρεχόμενοι· παραδίδομεν γὰρ ἐν χερσὶ ἀσεβοῦς· πρόσωπα
κριτῶν αὐτοῦ συγκαλύπτει· εἰ δὲ μὴ αὐτὸς τίς ἐστιν· ὁδὸν βίου μου ἐστὶν ἐλαφρότερος δρομέων·
ἀπέδρασαν καὶ οὐκ εἶδοσαν· ἢ καὶ ἐστὶν αὐτῶν ἴχνος ὁδοῦ· ἢ ἀεὶ τοῦ στόματος μου ἐν τῷ ὠτῷ σου βορά·
ἐὰν τὸν γὰρ εἴπω ὅλῃ πόνῳ λαμβάνω· συγκύψας τὸν πρόσωπόν μου ἐν ἄξω· σκέπασμα πᾶσιν τοῖς μὲ
λεσι· οἶδα γὰρ ὅτι οὐ καθαρὸς μὲ ἐάσῃς· ἀνόμοιος δὲ εἶμι ἀσεβής· ἀνόμοιος καὶ οὕτω θανοῦμαι· ἐὰν γὰρ
ἀπολούσωμαι χιόνι· καὶ ἀποκαθαρῶμαι χερσὶν καθαραῖς· ἵνα ὡς ἐμὲ πρόσωπον ἔβαλας·
ἐν δὲ λύσῃ τὸν δέμε κόλῃ· οὐ γὰρ εἶ ἀνὴρ κατ' ἐμὲ ὡς ἀντικρίνομαι· ἵνα ἐλθόντες μνησθῶμεν ἀλλήλων
ἀκρίσιν· ἵστε λῶν ὁμεσίτης ἐμῶν καὶ ἐλέγχων· καὶ διακούων ἀμφοτέρων· ἀπαλλάξῃ
τὸν ἀστεῖμον τὸν ῥάβδον· ὁ δὲ φόβος αὐτοῦ μὴ με τροβείτω· καὶ οὐ μὴ φοβηθῶ ἐὰν λαλήσω·
οὐ γὰρ οὕτως εἰμὶ ἐπίστασμαι κάμνων τὴν ψυχήν μου· ἀλλὰ νῦν δὲ ἀφίσω ἐν πάλῃ τὸν ἐμὸν λόγον·
λαλήσω πικρίᾳ ψυχῇ σῶν ἐρωτῶν· ἐρῶ πρὸς κύριον· μὴ μὲ ἀσεβεῖν διδάσκε· καὶ διὰ τί μὲ
ὁρᾶς κρίνας· εἰ καρόν σοι ἐὰν ἀδικῶ· ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔργου χειρῶν σου· βουλὴ δὲ ἀσεβῶν προσέ
χεσ· ἢ ὡς βροτὸς ὁρᾷ καθορᾷ· ἢ ὁ βίος σου ἀνθρώπινος ἐστιν· ἢ τὰ ἔτη σου ἀνδρός·
ὅτι ἀνεζήτησας τὰς ἀνομίας μου· καὶ περὶ ἁμαρτίας μου ἐξιχνίασας· οἶδας γὰρ ὅτι οὐκ εἰμὶ ἀσεβής·
ἀλλὰ τίς ἐστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· αἱ χεῖρες σου ἔπλασάν με καὶ ἐποίησάν με·
μετὰ ταῦτα μεταβαλόν με ἔπαγσας· μνήσθητι ὅτι πηλόν με ἔπλασας· ὡς δὲ γῆν με πάλιν
ἀποστρέφεις· ἢ οὐχὶ ὡς γάλα με ἤμελξας· ἐτύρωσας δέ με ἴσα τυρῷ· δέρμα καὶ κρέας
με ἐνέδυσας· ὀστέοις δὲ καὶ νεύροις με ἔπηξας· ζωὴν δὲ καὶ ἔλεος ἔθου παρ' ἐμοί· καὶ δὲ ἡ
σκέπασίν σου ἐφύλαξεν μου τὸ πνεῦμα· ταῦτα ἔχων ἐν σοὶ· οἶδα ὅτι πάντα δύνασαι· ἀδύνα
τεῖ δὲ σοι οὐδέν· ἐὰν τὸν γὰρ ἁμάρτω φυλάξασθαί με· ἀποδὲ ἀνομίας οὐ καθαρῶ με τοῦ ποιή
σαι· ἐὰν τὸν γὰρ ἀσεβήσω, οἴμοι· ἐὰν τὸν δὲ δίκαιος· οὐδὲ ἀνακύψαι· πλήρης γὰρ
ἀτιμίας εἰμί· ἀτρεύομαι γὰρ ὡς πρὸ λέων ἐξαίφνης· πάλιν δὲ μεταβαλὼν δείξῃς με ὀλίγας·
ὅτι θαυμαστὸν ἐποίησέν με τὸν ἔνδοξον· ὀργὴν δὲ μεγάλην μοι ἐχρήσω· ἐπὶ γαστρὸς δὲ ἐποίησεν
πειρατήρια· ἵνα τί ὡς κοιλίας με ἐξήγαγες καὶ οὐ καθαρεύω· ὀφθαλμὸς δέ με οὐ
κ οἶδεν· ὡς πρὸ οὐκ ὢν ἐγενόμην· ἀνθ' τί γὰρ ἐκ γαστρὸς ἐξῆλθον οὐ καθαρῶ· ἢ οὐ γὰρ
ἐστὶν ὁ χρόνος τοῦ μόνου μου· ἐάσον με ἀναπαύσασθαι μικρόν· πρὸ τοῦ με πορευθῆναι ὅθεν
οὐ κ ἀναστρέψω· εἰς γῆν σκοτεινὴν καὶ γνοφερᾶν· εἰς γῆν σκότους ἀμίου· ὃν οὐκ ἔστιν φέγγος οὐ
δὲ ὁρᾶν ζωὴν βροτῶν· ὁ πολλὰ βοῶν δὲ σωφὰρ ὁ μεμαρμένος λέγει· ὅτι τὸν πολλὰ λέγων καὶ ἀμαθὴς
σταν· ἢ καὶ ὁ λάλος οἴεται δίκαιος εἶναι· ὁ λόγος μόνος πεμπτὸς γυναικὸς ὁ λιγόβιος
μὴ πολλὰ σφρήματα μιγνύμενος· οὐ γὰρ ἔστιν ὁ ἀντικρινόμενος σοι· μὴ γὰρ λέγε ὅτι καθαρὸς
εἰμὶ τοῖς ἔργοις· καὶ ἄμεμπτος ἐν ἀνθρώπῳ αὐτοῦ· ἀλλὰ τὸν ὡς ἀνὸν λαλήσει πρὸς σὲ καὶ
διανοίξει χείλη αὐτοῦ μετὰ σοῦ· εἶτα ἀναγγείλει σοι δύναμιν σοφίας· ὅτι δίπλα ἐστὶν τὸ
κατάστε· καὶ τότε γνώσῃ ὅτι ἄξιός σοι ἀνοίβη παρὰ κυρίου ἁμαρτήματα· ἢ ἴχνος κυρίου ἐρεύνησις·
ἢ ἕως τοῦ ἔσχατον ἀφίκου ἢ ἐποίησεν ὁ παντοκράτωρ· ὑψηλὸς οὐρανὸς καὶ τί ποιήσεις·
βαθύτερα δὲ τῶν ἐν ἅδου τί οἶδας· ἢ μακρότερα μέτρου τῆς· ἢ εὔρος θαλάσσης· ἐὰν
δὲ καταστρέψῃ τὸν πάντα· τίς ἐρεῖ αὐτῷ τί ἐποίησας· αὐτὸς γὰρ οἶδεν ἔργα ἀνόμων· ἢ
δὲ ὁρῶν δὲ αὐτὸ παρόντα· ἄνδρα δὲ, ἄλλος μὴ γνῶ ἀνθρώποις· βροτὸς δὲ ἐν μὴ τὸν γνῶ
κὸς· ἴσα ὁμοῖος ἐν μέτῃ· εἰ γὰρ σὺ καθαρὰν ἔθου τὴν καρδίαν σου· ἐκτείνεις δὲ χεῖρας
πρὸς αὐτόν· ἐὰν ὁμοῦ τί ἐστιν ἐν χέρσου πόρρω ποίησον αὐτό· ἀδικίαν δὲ ἐν διαίτῃ σ